

Janet & Geoff Bengé

*Gladys
Aylward
Aventura unei vieți*

Traducere de Cristina Giurgiu

Copyright © 1998 Geoff & Janet Bengé
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Gladys Aylward: The Adventure of a Lifetime*, la YWAM Publishing, a ministry of Youth With A Mission, P.O. Box 55787, Seattle, WA 98155, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Gladys Aylward: Aventura unei vieți
de Janet și Geoff Bengé

Copyright © 2025 Casa Cărții
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel.: 0359 800 333; 0728 874 975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BENGE, JANET

Gladys Aylward: Aventura unei vieți / Janet și Geoff Bengé ;
trad. de Cristina Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2025

Conține bibliografie
ISBN 978-606-732-297-2

I. Bengé, Geoff
II. Giurgiu, Cristina (trad.)

929
2

Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Timeia Pop
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Marius Bonce
Imaginea de pe copertă aparține YWAM Publishing și este folosită cu permisiune.

Tipar executat de

**BOOK
EXPERT**
Powered by METROPOLIS

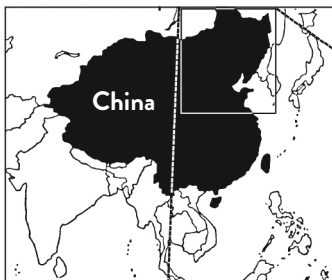
www.book-expert.ro

*Mulțumiri speciale fiicei noastre Shannon
pentru ajutorul acordat în pregătirea acestui manuscris.*

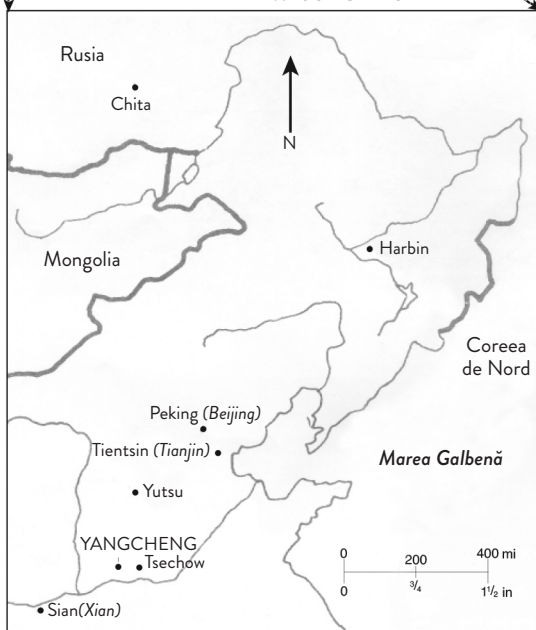
Cuprins

1. Înapoi pe șinele de tren	9
2. Nu îndeajuns de bună pentru a fi misionară.	13
3. Toată lumea la bord	23
4. „Misionară, nu mașinistă!”	33
5. Bătaia la ușă.	45
6. Drumul se sfârșește aici.	55
7. Hanul celor Opt Fericiri	65
8. Isus în arcă.	77
9. Onorabilul inspector de picioare	87
10. Ai-weh-deh	97
11. Vehicule care zboară ca insectele	105
12. Tot ce ești și tot ce faci	115
13. Citit de milioane de oameni	127
14. Un preț pe capul ei	137
15. Negru ca noaptea	149
16. Întoarcerea acasă	157
Bibliografie.	169
Despre autori.	170

Asia de Est

Nordul Chinei

Capitolul 1

Înapoi pe șinele de tren

Gladys Aylward se întinse cât era de lungă, adică un metru și jumătate, pentru a privi peste marginea peronului de lemn din gară. Sclipiri portocalii, stranii, luminau cerul și pădurea spre răsărit. Zgomote puternice de focuri de armă și bubuit de tunuri răsunau prin întuneric. În față se aflau șinele de cale ferată. Cu toate că trenul trecuse peste ele cu mai puțin de o oră în urmă, acestea erau deja acoperite cu zăpada pudrată ce continua să cadă, învăluind totul.

Gladys își strânse mai tare haina de blană în jurul trupului și se cutremură. Nu voia să coboare de pe peron și să-și înceapă călătoria pe jos, însă n-avea de ales. Singurul motiv pentru care n-avea de ales acum era că refuzase să coboare din tren mai devreme, când i se spusese s-o facă, iar conductorul, ursuz, îi îngăduise să rămână în tren în timp ce acesta își croia drum prin pădurea siberiană. Acum se dojenea că fusese atât de încăpățânată și nu coborâse în Chita, așa cum făcuseră toți ceilalți. Însă crezuse că fiecare kilometru parcurs pe șine o aducea mai aproape de China. Și așa era. Însă însemna și că se apropia tot mai mult de zona de război!

Totul păruse atât de simplu acasă, la Agenția de Voiaj Muller din Haymarket, Londra, unde funcționarul îi trasese ruta pe o hartă.

— Peste Canalul Mânecii cu vaporul din Hull, spusese acesta. Luați trenul în Haga, Olanda și traversați Germania, Polonia, Rusia, Siberia, până în Tientsin, în China.

Gladys se încruntă. Deși la momentul acela părea ușor, funcționarul mai menționase și faptul că în Siberia era război. Însă pentru Gladys, care avea pe atunci douăzeci și opt de ani, acesta părea un detaliu insignifiant în marele ei plan de a ajunge în China. Acum se afla în miezul aceluși detaliu insignifiant! Trenul cu care călătorise fusese oprit la linia frontului micului război dintre Rusia și China. Adusesse noi soldați ruși și acum aștepta să ridice morți și răniți pe care să-i transporte departe de front. Însă cât timp va lua încărcarea celor morți și răniți, asta n-avea de unde să știe. Poate o săptămână. Posibil chiar până la Anul Nou din 1931! Nimeni nu părea să știe.

În cele din urmă, conductorul cel ursuz îi oferise lui Gladys o cană de cafea tare, neagră și îi indicase cu mâna înapoi spre liniile de cale ferată, în direcția din care veniseră. Deși nu vorbea engleza, mesajul lui era clar: Gladys nu era binevenită să rămână și să aștepte trenul de întoarcere. Va trebui să se întoarcă pe jos la Chita.

Cu bagajele în mână, Gladys coborî în cele din urmă pe calea ferată și-și începu călătoria. În timp ce mergea, își aminti peisajul. Pe drum înapoi nu zărise niciun om, nici măcar lumina vreunei case sau a vreunui hambar. Pe o distanță de cincizeci de kilometri nu era nimic decât pădure deasă, întunecată.

Un vânt înghețat îi biciuia fața. Gladys simți cum frigul aspru i se strecoară prin ciorapii de lână și pulover. Cu fiecare pală de vânt dimprejur simțea cum îi scade puterea. Curând

nu-și mai putu căra gențile, așa că le lăsă să alunece pe zăpadă. Cea mică avea agățate de ea o oală și un ceainic, care zdrăngăneau zgomotos cu fiecare mișcare.

Gladys își târâse picioarele cam un ceas, când realizează că lumina portocalie a tunurilor nu se mai zărea la orizont. Chiar dacă se aflase pe linia frontului, gândul că avea oameni în preajmă fusese ciudat de reconfortant. Acum era complet singură în vasta pustietate siberiană, împleticindu-se de-a lungul șinelor de cale ferată acoperite cu zăpadă. Din când în când, un bulgăre mare de zăpadă aluneca de pe câte o creangă și ateriza cu un zgomot puternic. Gladys se oprea și privea în umbrele întunecate ale pădurii, întrebându-se dacă era sunețul unui urs sau al unui lup din apropiere. În pădure sigur se aflau animale sălbatice, iar o femeie singură în pădure, noaptea era o pradă ușoară pentru ele.

Gladys începu să se întrebe dacă va reuși să se întoarcă la Chita sau dacă nu cumva frigul aspru sau vreo fiară sălbatică îi va lua viața mai întâi. Dar trebuia să se întoarcă. Avea lucruri de făcut în China. Dumnezeu o chemase acolo. Cu siguranță n-ar lăsa-o să moară în zăpadă, într-o pădure siberiană.

Încet, Gladys pășea împleticit de-a lungul șinelor. Ceasurile se scurseră unul după altul. Picioarele-i amorțiră și începu să le târască, așa cum făcuse cu cele două valize. Însă încăpățânată cum era, Gladys se văzu nevoită să recunoască, în cele din urmă, că era complet epuizată. Ce-ar trebui să facă? Dacă se oprea, își putea face o cană cu cafea fierbinte și putea ronța un biscuit uscat. Dar ar fi în stare să meargă mai departe după aceea? Auzise istorisiri despre oameni care, prinși în frig și zăpadă, deveniseră atât de istoviți, încât rămăseseră acolo și muriseră înghețați. Gladys se temea să nu aibă aceeași soartă. Însă știa că, dacă va continua să înainteze, în cele din urmă

se va prăbuși cu fața în jos în zăpadă. Iar apoi, fără nimic cald în stomac, nu va avea energia necesară să se mai ridice.

În cele din urmă nu mai putu rezista ispitei unui biscuit uscat și a unei căni de cafea fierbinte. Dădu la o parte stratul de zăpadă până când simți dedesubt una dintre traversele de lemn ale căii ferate. Apucă cu amândouă mâinile micul arzător cu spirt din geantă, îl așeză pe traversă și încercă să-l aprindă. Degetele îi erau atât de umflate și amorțite, încât abia după patru încercări, o flacără gălbui-albăstruie începu în sfârșit a lumina în arzător. Gladys puse zăpadă în ibric și-l așeză pe arzător, pentru ca zăpada să se topească și să fiarbă.

Cu un biscuit și cafea fierbinte în stomac, Gladys se simți chiar mai obosită. Însă nu îndrăzni să se lase pradă somnului în această pustietate înghețată. În cele din urmă cedă totuși, însă își promise că va dormi doar puțin. Își aranjă valizele în jur și-și trase pe cap partea de sus a hainei de blană. Apoi se ghemui și adormi.